

פרשת וירא - חמישי

(ה) וַאֲבָרָהָם בֶּן־מֵאָה שָׁנָה בָּהֵילָד לוֹ אֶת יִצְחָק בְּנוֹ:
ה וַאֲבָרָהָם, בן מאה שנים, בן את־יליד ליה, ית יצחק בריה.

(ו) וַתֹּאמֶר שָׂרָה צִחֶק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כָּל־הַשְּׁמַע יִצְחָק־לִי:
ו וַאֲמַרְת שָׂרָה חֲדָא, עֲבַד לִי יי: כָּל דְּשָׁמַע, יחַדִּי לִי.

רש"י יצחק לי. ישמח עלי ומדרש אגדה הרבה עקרות נפקדו עמה הרבה חולים נתרפאו בו ביום. הרבה תפלות נענו עמה ורב שחוק היה בעולם:

(ז) וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הַיִּנְיָקָה בָּנִים שָׂרָה בִּי־יִלְדָתִי בֶן לְזַנְיוֹ:
ז וַאֲמַרְת, מהימן דאמר לאברהם וקיים, דתוניק בנים, שָׂרָה: אַרִי לִילִידִית בֵּר, לְסִיבְתוּהִי.

רש"י מי מלל לאברהם. לשון שבח וחישיבות (כמו מי פעל ועשה. מי ברא אלה). ראו מי הוא ומי הוא שומר הבטחתו הקדוש ברוך הוא מבטיח ועושה: מלל. שנה הפתוב ולא אמר דבר גימטריא שלו מאה כלומר לסוף מאה לאברהם: הניקה בנים שרה. ומהו בנים לשון רבים. ביום המשתה הביאו השרות בניהן עמהן והניקה אותם שהיו אומרות לא ילדה שרה אלא אסופי הביאו מן השוק:

(ח) וַיְגַדֵּל הַיֶּלֶד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אֲבָרָהָם מִשְׁתָּה גָדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת־יִצְחָק:
ח וּרְבָא וַאֲתַחְסִיל; וַעֲבַד אֲבָרָהָם מִשְׁתֵּיָא רְבָא, בְּיוֹמָא דְאַתַּחְסִיל יִצְחָק.

רש"י ויגמל. לסוף כ"ד חדש: משתה גדול. שהיו שם גדולי הדור שם ועבר ואבימלך:

(ט) וַתֵּרָא שָׂרָה אֶת־בֶּן הָהָר המִצְרִית אֲשֶׁר־יִלְדָה לְאַבְרָהָם מִצְחָק:
ט וַחֲזַת שָׂרָה ית בר הָר מִצְרִיתָא, דִּילִידַת לְאַבְרָהָם מִחֲיִיף.

רש"י מצחק. לשון עבודת אלילים כמו שנאמר ויקומו לצחק. דבר אחר לשון גלוי עריות כמה דאת אמר לצחק בי. דבר אחר לשון רציחה כמו דאמרת יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו וגו':

(י) וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גֵּרִשׁ הָאִמָּה הַזֹּאת וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירֶשׁ בֶּן־הָאִמָּה הַזֹּאת עִם־בְּנֵי עַם־יִצְחָק:
י וַאֲמַרְת, לאברהם, תריף אמתא דא, וית ברה: אַרִי לֹא יִירַת בֵּר אֲמַתָּא דְאָא, עִם בְּרֵי עַם יִצְחָק.

רש"י עם בני עם יצחק. מכיון שהוא בני אפלו אם אינו הגון כיצחק או הגון כיצחק אפלו אינו בני אין זה כדאי לירש עמו קל וחמר עם בני עם יצחק ששתייהן בו (בראשית רבה):

(יא) וַיַּרְע הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינָי אֲבָרָהָם עַל אֹדֶת בְּנוֹ:
יא וּבְאִישׁ פִּתְגָמָא לְחֻדָּא, בְּעֵינָי אֲבָרָהָם, עַל, עֵיסַק בְּרִיָּה.

רש"י על אודות בנו. ששמע שיצא לתרבות רעה. ופשוטו על שאומרת לו לשלחו:

(יב) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אֲבָרָהָם אֲלִי־רַע בְּעֵינֶיךָ עַל־הַנָּעַר וְעַל־אֲמָתְךָ כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלָיךְ שָׂרָה שְׁמַע בְּקֹלָהּ כִּי בִי־צָחֶק יִקְרָא לָךְ זֶרַע:
יב וַאֲמַר יי לאברהם, לא יבאש בעיניך על עולימא ועל אמתך כל דתימר לך שרה, קביל מנה: אַרִי בִי־צָחֶק, יתקרון לך בנין.

רש"י שמע בקלה. (בקול רוח הקדש שבה) למדנו שהיה אברהם טפל לשרה בבניאונת:

(יג) וְגַם אֶת־בֶּן־הָאִמָּה לְגֹזֵי אֲשִׁימָנוּ כִּי זֶרַעָהּ הוּא:
יג וַאֲף ית בר אמתא, לְעָמָא אֲשׁוּיָנִיָּה: אַרִי בְרֵךְ, הוּא.

רש"י על אודות בנו. ששמע שיצא לתרבות רעה. ופשוטו על שאומרת לו לשלחו:

(יד) וַיֵּשְׁבֻם אֲבָרָהָם | בְּבֶקֶר וַיִּקְחֻלֶּחֶם וַחֲמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָהָר שֵׁם עַל־שְׁכֵמָה וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיִּשְׁלַחַהּ וַתֵּלֶךְ וַתִּתַּע בְּמִדְבַּר בָּאֵר שָׁבַע:
יד וַאֲקֻדִּים אֲבָרָהָם בְּצִפְרָא וּנְסִיב לְחֻמָּא וּרְקָבָא דְמִיָּא וַיְהִי לְהָרָא שׁוּי עַל כְּתֵפָה, וַיִּת רְבִיָּא וַשְׁלַחַהּ; וַאֲזַלַת וַטָּעַת, בְּמִדְבַּר בָּאֵר שָׁבַע.

רש"י לחם וחמת מים. ולא כסף וזהב לפי שהיה שונאו על שיצא לתרבות רעה: ואת הילד. אף הילד שם על שכמה שהכניסה בו שרה עין רעה ואחזתו חמה ולא יכול לילך ברגליו: ותלך ותמע. חזרה לגלגלי בית אביה:

(טו) וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן־הַחֲמַת וַתִּשְׁלַךְ אֶת־הַיֶּלֶד תַּחַת אֶחָד הַשִּׁיחִים:
טו וַשְׁלִימוּ מִיָּא, מִן רְקָבָא; וַרְמַת ית רְבִיָּא, תַּחוֹת חַד מִן אֵילָנִיָּא.

רש"י ויכלו המים. לפי שדרך חולים לשותות הרבה:

(טז) וַתֵּלֶךְ וַתָּשָׁב לָהּ מִמִּנְדָּר הַרְחֶק כַּמֶּטְחָיו קָשַׁת כִּי אִמָּהָ אֶל־אַרְאָה בְּמוֹת הַיֶּלֶד וַתָּשָׁב מִמִּנְדָּר וַתִּשָּׂא אֶת־קִלְיָהּ וַתִּבְדֹּךְ:
טז וַאֲזַלַת וַיִּתִּיבַת לָהּ מִקְבִּיל, אַרְחִיקַת כְּמִיגַד בְּקִשְׁתָּא, אַרִי אֲמַרְת, לֹא אֲחִזִּי בְּמוֹתֶיהָ דְרְבִיָּא; וַיִּתִּיבַת מִקְבִּיל, וַאֲרִימַת ית קלה ובכת.

רש"י מנדר. מרחוק: כמטחוי קשת. כשתי טיחות והוא לשון ירית חץ בלשון משנה שהטיח באשתו על שם שהזרע יורה כחץ ואם תאמר היה לו לכתוב כמטחי קשת משפט הוי"ו לכנס לכאן כמו בחגוי הסלע מגזרת והיתה אדמת יהודה למצרים לחגא ומגזרת יחוגו וינזעו כשפור וכן קצוי ארץ מגזרת קצה: ותשב מנדר. כיון שקרב למות הוסיפה להתרחק:

(יז) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־קוֹל הַנָּעַר וַיִּקְרָא מְלֶאךְ אֱלֹהִים | אֶל־הָהָר מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־לָּךְ הָהָר אֶל־תִּירָאִי כִּי־שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל־קוֹל הַנָּעַר בְּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם:
יז וַשְּׁמִיעַ קֳדָם יי, ית קִלְיָה דְרְבִיָּא, וַקְרָא מְלֶאכָא דִּי לְהָרָא מִן שָׁמַיָּא, וַאֲמַר לָהּ מָא לִיךְ הָרָא; לֹא תִדְחִלִין, אַרִי שְׁמִיעַ קֳדָם יי קִלְיָה דְרְבִיָּא בְּאַתֵּר דְּהוּא תִמָּן.

רש"י את קול הנער. מכאן שיפה תפלת החולה מתפלת אחרים עליו והיא קודמת להתקבל: באשר הוא שם. לפי מעשים שהוא עושה עכשיו הוא נדון ולא לפי מה שהוא עתיד לעשות לפי שהיו מלאכי השרת מקטרגים ואומרים רבונו של עולם מי שעתיד זרעו להמית בניה בצמא אתה מעלה לו באר והוא משיכם עכשיו מה הוא צדיק או רשע אמרו לו צדיק (רוצה לומר בענין זה שאינו ראוי לעונש מיתה בצמא ודו"ק). אמר להם לפי מעשיו של עכשיו אני דנו וזהו באשר הוא שם והיכן המית את ישראל בצמא כשהגלם נבוכדנצר שנאמר משא בערב וגו' לקראת צמא התיו מים וגו' כשהיו מוליכין אותם אצל ערביים היו ישראל אומרים לשבאים בבקשה מכם הולכוננו אצל בני דודנו ישמעאל וירחמו עלינו שנאמר אורחות דודנים אל תקרי דודנים אלא דודים ואלו יוצאים לקראתם ומביאין להם בשר ודג מלוח ונודות נפוחים כסבורים ישראל שמלאים מים וכשמכניסו לתוך פיו ופותחו הרוח נכנס בגופו ומת:

(יח) קוֹמִי שָׂאִי אֶת־הַנָּעַר וְהַחֲזִיקִי אֶת־יָדְךָ בּוֹ כִּי־לְגֹזֵי גָדוֹל אֲשִׁימָנוּ:
יח קוֹמִי טוֹלִי ית רְבִיָּא, וַאֲתַקִּיפִי ית יִדְיָךְ בֵּיהּ: אַרִי לְעַם סְגִי, אֲשׁוּיָנִיָּה.

רש"י את קול הנער. מכאן שיפה תפלת החולה מתפלת אחרים עליו והיא קודמת להתקבל: באשר הוא שם. לפי מעשים שהוא עושה עכשיו הוא נדון ולא לפי מה שהוא עתיד לעשות לפי שהיו מלאכי השרת מקטרגים ואומרים רבונו של עולם מי שעתיד זרעו להמית בניה בצמא אתה מעלה לו באר והוא משיכם עכשיו מה הוא צדיק או רשע אמרו לו צדיק (רוצה לומר בענין זה שאינו ראוי לעונש מיתה בצמא ודו"ק). אמר להם לפי מעשיו של עכשיו אני דנו וזהו באשר הוא שם והיכן המית את ישראל בצמא כשהגלם נבוכדנצר שנאמר משא בערב וגו' לקראת צמא התיו מים וגו' כשהיו מוליכין אותם אצל ערביים היו ישראל אומרים לשבאים בבקשה מכם הולכוננו אצל בני דודנו ישמעאל וירחמו עלינו שנאמר אורחות דודנים אל תקרי דודנים אלא דודים ואלו יוצאים לקראתם ומביאין להם בשר ודג מלוח ונודות נפוחים כסבורים ישראל שמלאים מים וכשמכניסו לתוך פיו ופותחו הרוח נכנס בגופו ומת:

(יט) וַיִּפְקֹחַ אֱלֹהִים אֶת־עֵינֶיהָ וַתֵּרָא בָּאֵר מַיִם וַתֵּלֶךְ וַתִּמְלֹא אֶת־הַחֲמַת מַיִם וַתִּשָּׁק אֶת־הַנָּעַר:
יט וַגְּלָא יי ית עֵינֶיהָ, וַחֲזַת בִּירָא דְמִיָּא; וַאֲזַלַת וַמְלֵת ית רְקָבָא, מִיָּא, וַאֲשַׁקִּיאַת, ית רְבִיָּא.

רש"י ויהי אלהים את־הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת:

רש"י רובה קשת. יורה חצים בקשת: קשת. על שם האומנות כמו חמר גמל ציד לפיכך השי"ן מודגשת. היה יושב במדבר ומלסטים את העוברים הוא שנאמר ידו בכל וגו':

(כ) וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פָּאֶרָן וַתִּקְחֻלּוּ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאַרְצֵי מִצְרַיִם:
כ וַהוּה מִימְרָא דִּי בְּסַעֲדִיָּה דְרְבִיָּא, וּרְבָא; וַיִּתִּיב, בְּמִדְבָּרָא, וַהוּה, רְבִי קִשְׁתָּא.

רש"י מארץ מצרים. מקום גדוליה שנאמר ולה שפחה מצרית וגו'. הינו דאמרי אינשי זרוק חוטרא לאורא אעקריה קאי:

(כא) וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פָּאֶרָן וַתִּקְחֻלּוּ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאַרְצֵי מִצְרַיִם:
כא וַיִּתִּיב, בְּמִדְבָּרָא דְּפָאֶרָן; וַנְּסִיבַת לִיהָ אֲמִיָּה אֲתָתָא, מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם.

רש"י מארץ מצרים. מקום גדוליה שנאמר ולה שפחה מצרית וגו'. הינו דאמרי אינשי זרוק חוטרא לאורא אעקריה קאי: